

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Mgr. T. K.,** zast. Mgr. Ing. Jindřichem Hrochem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2010, č. j. 555/2010-160-SPR/3, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2011, č. j. 2 A 28/2010 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2010, č. j. 555/2010-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 5. 2010, č. j. MHMP 453912/2010/Syř, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť dne 22. 8. 2009 v 10 hod. 44 min. řídil osobní motorové vozidlo Mazda v Praze na ulici Rozvadovská spojka, přičemž překročil na místě měřeném Policií ČR nejvyšší povolenou

rychlost o minimálně 25 km/hod. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí městského soudu, a dále z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tj. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně uvádí, že městský soud se nevypořádal se všemi žalobními tvrzeními a námitkami, zejména s tvrzením, že se skutek nestal, přestupek stěžovatel nespáchal, a že žalovaný neprovedl jím navržené důkazy a ani se s navrhovanými důkazy nevypořádal. Namítá, že do dnešního dne nebylo dostatečně a řádně doloženo, že stěžovatel byl řidičem předmětného motorového vozidla v inkriminované době. Nebylo totiž prokázáno, že občanský a řidičský průkaz stěžovatele byly skutečně při silniční kontrole předloženy. Tvrdí, že skutečnost, že údaje z těchto dokumentů byly obsaženy v oznámení o přestupku, nijak neprokazuje, že tyto doklady stěžovatel skutečně předložil. Údaje a čísla z nich jsou totiž Policii ČR známy z evidencí či předchozích kontrol stěžovatele.

Stěžovatel dále namítá, že ani městský soud neprovedl řádné dokazování, aby mohl v daném případě rozhodnout. Neprovedl totiž výslech navrženého svědka MVDr. P. Š. Přitom za nedostatečné považuje stěžovatel odůvodnění městského soudu, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil. Na rozdíl od městského soudu nepovažuje za relevantní, že přesně nespecifikoval, kdy měl mít s navrženým svědkem schůzku, protože tuto informaci by při výslechu poskytl svědek, a případně by tím i potvrdil skutečnost, že se stěžovatel nemohl v době, kdy došlo k přestupku, nacházet na místě jeho spáchání. Rovněž má za to, že soud pochybil, neprovedl-li dokazování ohledně pravosti jeho podpisu na oznámení o přestupku. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku městského soudu v intencích kasační stížnosti. Zároveň zjistil, že přestože stěžovatel výslovně jako důvod podané kasační stížnosti neuvedl důvod uvedený podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je patrno, že vedle důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uplatňuje rovněž tento důvod, neboť namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními tvrzeními a námitkami. Přitom je nutno konstatovat, že rozhodnutí, v němž by se městský soud dostatečně nezabýval všemi námitkami uplatněnými v žalobě, by nemohlo být považováno za rozhodnutí přezkoumatelné. Přestože stěžovatel svoji námitku více nekonkretizuje, zabýval se zdejší soud nejdříve právě touto otázkou. Je tomu tak proto, že nepřezkoumatelností rozhodnutí je povinen se Nejvyšší správní soud zabývat i bez uplatnění námitky, tj. z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a přezkoumatelné rozhodnutí je primární podmínkou možného přezkumu rozsudku městského soudu na základě ostatních důvodů uplatněných podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud

však nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu neshledal. Naznal totiž, že napadený rozsudek je řádným způsobem odůvodněn a námitky stěžovatele jsou dostatečně vypořádány. Zdejší soud má za to, že městský soud své závěry podložil logickými a srozumitelnými úvahami, z nichž je jednoznačně patrno, na základě čeho ke svému závěru o nutnosti zamítnutí žaloby dospěl. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by v daném případě došlo k opomenutí některé z námitek stěžovatele. Dostál-li městský soud výše uvedenému, nelze jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Proto zdejšímu soudu nic nebránilo přistoupit k posouzení jeho rozhodnutí ve smyslu zbylých námitek kasační stížnosti.

Jádrem předmětné kasační stížnosti je přezkum závěru městského soudu, že správní orgány při řízení o předmětném přestupku postupovaly v souladu s právními předpisy a dostály své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav věci, o níž rozhodly. Stěžovatel totiž namítá, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, čímž bylo zkráceno jeho právo na spravedlivý proces. Závěry správních orgánů potvrzené městským soudem, který neprovedené dokazování rovněž nedoplnil, jsou tak založeny na nedostatečném a nesprávném skutkovém zjištění o tom, že stěžovatel byl řidičem výše uvedeného vozidla a měl tak spáchat předmětný přestupek.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro právě projednávanou věc. Dne 22. 8. 2009 zastavila hlídka Policie ČR řidiče osobního motorového vozidla Mazda, neboť ten se v Praze na ulici Rozvadovská spojka dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti o minimálně 25 km/hod., čímž porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Překročení rychlosti předmětným vozidlem bylo zaznamenáno radarovým rychloměrem Ramet AD9C, což dokládá fotografický snímek č. 8745 z měřicího přístroje. Z oznámení o přestupku vyplývá, že při kontrole byly předloženy občanský průkaz na jméno T. K., a řidičský průkaz na stejné jméno. Rovněž je na oznámení o přestupku seznatelný podpis řidiče a jeho vyjádření, že s přestupkem nesouhlasí. Na základě těchto skutečností patrných z oznámení o přestupku bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích, kterého se měl stěžovatel dopustit dne 22. 8. 2009 v 10 hod. 44 min. Stěžovatel byl následně předvolán k ústnímu jednání, ze kterého se řádně omluvil. Správní orgán I. stupně důvody jeho omluvy nepovažoval za závažné a bez jeho přítomnosti vydal rozhodnutí ze dne 11. 11. 2009, č. j. MHMP 921582/2009/Syř, které bylo následně zrušeno žalovaným pro nezákonný postup správního orgánu I. stupně. Věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Dne 27. 4. 2010 proběhlo nové ústní jednání za přítomnosti stěžovatele, který k prokázání své totožnosti předložil jak občanský průkaz, tak řidičský průkaz. Při jednání uvedl, že přestupek neuznává, vozidlo neřídil a podpis na oznámení je mu neznámý. Na otázku, zda měl v době spáchání přestupku nahlášenu ztrátu svých dokladů, odpověděl, že si to nepamatuje, je přesvědčen, že v uvedené době nebyl policisty na uvedeném místě legitimován. Navrhl výslech příslušníků Policie ČR. Správní orgán I. stupně následně předvolal k výslechu nstržm. Z. Šv., který se však omluvil z důvodu pracovní neschopnosti. Při ústním jednání zástupce stěžovatele správnímu orgánu I. stupně sdělil, že na výslechu policisty trvá. Správní orgán věc posoudil a tvrzení stěžovatele, že se

na místě kontroly nenacházel a nebyl při kontrole legitimován, shledal správní orgán I. stupně za účelové. Za podstatnou považoval v této souvislosti skutečnost, že stěžovatel při ústním jednání předložil tytéž doklady, které byly předloženy při silniční kontrole dne 22. 8. 2009, aniž by jakýmkoli způsobem vysvětlil, jak se mu dostaly zpět do dispozice, když dne 22. 8. 2009 s nimi neměl nakládat. Přitom nikde nenahlásil ani ztrátu předmětných dokladů, ani předmětného vozidla, u něhož je provozovatelem. Navíc podpisy stěžovatele, které učinil v rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně, se shodují s podpisem na oznámení o přestupku. S ohledem na uvedené již nepovažoval za nezbytné provádět výslech policisty Šv. a vydal rozhodnutí ze dne 25. 5. 2010, č. j. MHMP 453912/2010/Syř, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o přestupcích.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž především namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívá na nedostatečném a nesprávném skutkovém zjištění. Trval na tom, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu neřídil a podpis na oznámení o přestupku není jeho. Správnímu orgánu I. stupně vytkl neprovedení důkazů v jeho prospěch. Nově navrhl výslech MVDr. P. Š., který by mohl dosvědčit stěžovatelovu nepřítomnost na inkriminovaném místě v inkriminované době. Rovněž namítl, že nebylo dostatečně prokázané, že by podpis na oznámení o přestupku byl skutečně jeho vlastnoručním podpisem. V souvislosti s tím uvedl, že správní orgán I. stupně byl povinen provést znalecký posudek podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V rozhodnutí uvedl, že provedené důkazy postačovaly ke spolehlivému závěru, že řidičem předmětného motorového vozidla byl právě stěžovatel. Tvrzení stěžovatele, že přestupek nespáchal, aniž by dokázal jakýmkoli způsobem vysvětlit, že přestupek byl spáchán prostřednictvím jeho vozidla a jeho dokladů, žalovaný shledal za zcela nevěrohodné. Dospěl k závěru, že na tom by nic nemohl změnit ani výslech nstržm. Šv. Návrh na výslech MVDr. P. Š. měl žalovaný i vzhledem k tomu, že byl navržen až v odvolacím řízení, za účelový. S ohledem na další okolnosti případu naznal, že znalecké posouzení podpisu nebylo nezbytné, přičemž na pouhém konstatování vizuální podobnosti podpisů ze strany správního orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž uplatnil totožné námitky jako v odvolání. Městský soud v napadeném rozsudku přisvědčil správním orgánům, a vyslovil závěr, že tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem kontrolovaným dne 22. 8. 2009, je vzhledem k důkazům a tvrzením stěžovatele patrným ze spisového materiálu zcela nevěrohodné. Provedení důkazu výslechem nstržm. Šv. považoval z totožných důvodů jako žalovaný za nadbytečné. Ze stejných důvodů neprovedl ani výslech svědka MVDr. P. Š., kdy navíc naznal, že vzhledem k tomu, že ani sám stěžovatel neuvedl přesně, kdy se měl s předmětným svědkem sejít, výslech tohoto svědka nemůže k objasnění věci přispět. Na postupu správních orgánů neshledal městský soud žádná pochybení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel výše uvedenou kasační stížností. Nejvyšší správní soud věc posoudil a na základě následujících úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem, že v nyní posuzovaném případě nebylo žádných pochyb o tom, že k předmětnému přestupku došlo, vznikly však pochybnosti o tom, zda řidičem, který byl příslušníky Policie ČR dne 22. 8. 2009 kontrolován, byl skutečně stěžovatel. Tuto skutečnost stěžovatel od počátku správního řízení zpochybňoval, správní orgány však naznaly, že důkazy, které měly při rozhodování k dispozici, dostačovaly pro to, aby bylo prokázáno, že tvrzení stěžovatele nelze přisvědčit.

Správní orgány při svém rozhodování o věrohodnosti tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem motorového vozidla Mazda, který byl kontrolován a legitimován hlídkou Policie ČR dne 22. 8. 2009 v Praze na ulici Rozvadovská spojka z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti o minimálně 25 km/hod., vycházely především z oznámení o spáchání přestupku ze dne 22. 8. 2009, č. j. ORII- 22216/PŘ-2009-001207, z něhož je patrno, že se tento řidič podle záznamu příslušníků Policie ČR prokázal jako T. K. (stěžovatel), a to občanským průkazem, jakož i řidičským průkazem. Tytéž údaje byly zaznamenány rovněž v úředním záznamu vypracovaném nstrž. Šv. Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatel při ústním jednání dne 27. 4. 2010 na dotaz správního orgánu I. stupně, zda měl v inkriminované době nahlášenu ztrátu předmětných dokladů, sdělil, že si to nepamatuje. Správní orgány naznaly, že předmětné důkazy jsou zcela dostatečné k tomu, aby prokázaly, že tvrzení stěžovatele, že se v danou dobu na daném místě nenacházel, je zcela nevěrohodné. Vycházely přitom z logické úvahy, že stěžovatel žádným způsobem nevysvětlil skutečnost, že někdo jiný než on řídil v inkriminované době jeho vozidlo a zároveň se vykázal jeho doklady, přestože stěžovatel tytéž doklady předložil i před správními orgány při řízení o přestupku. Důkazy navržené stěžovatelem neprovedly, neboť vzhledem k výše uvedenému měly za to, že jejich provedení není nezbytné, což v rámci svých rozhodnutí řádně odůvodnily.

Městský soud se s takovým postupem správních orgánů ztotožnil. V rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného vyslechl znovu stěžovatele při ústním jednání dne 24. 8. 2011 a položil mu znovu otázku, zda před kontrolou policejní hlídkou nahlásil ztrátu svých dokladů (občanského a řidičského průkazu), k čemuž stěžovatel uvedl, že tak neučinil. Stěžovatel nebyl rovněž schopen vysvětlit, jakým způsobem se dostaly jeho doklady do držení řidiče, který měl být dne 22. 8. 2009 policejní hlídkou kontrolován. V souvislosti s tím jen namítl, že není prokázané, že při kontrole byly předmětné doklady předloženy, neboť Policie ČR disponuje jak číslem jeho občanského průkazu, tak číslem jeho řidičského průkazu. Stěžovateli byla položena také otázka, jakým způsobem se dostal zpět k držení svého občanského průkazu, který byl předložen při kontrole policejní hlídkou dne 22. 8. 2009. Na tuto otázku odpověděl, že mu není známo, že by tyto doklady byly skutečně při kontrole předloženy, ani zda vůbec tato kontrola skutečně proběhla. Městský soud naznal stejně jako správní orgány, že za takové situace není nezbytné přistoupit k provedení v žalobě navržených důkazů výslechem svědka MVDr. P. Š. a nstržm. Z. Šv., neboť na základě výpovědi stěžovatele a důkazů založených ve správním spise je tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem předmětného vozidla dne 22. 8. 2009 kontrolovaného policejní hlídkou, zcela nevěrohodné. Městský soud rovněž řádně zdůvodnil, na základě jakých úvah ke svému závěru dospěl a z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.

Nejvyšší správní soud má za to, že postup správních orgánů, jakož i městského soudu, nevykazuje žádnou nezákonnost. Zcela se ztotožnil s tím, že na základě důkazů založených ve spise (oznámení o přestupku, úřední záznam, protokoly z ústních jednání), je nutno považovat tvrzení stěžovatele za nevěrohodné a účelové. V prvé řadě má zdejší soud za to, že tvrzení stěžovatele, že ke kontrole vůbec nedošlo, a že není prokázané, že při kontrole byly občanský průkaz a řidičský průkaz předloženy, neboť Policie ČR disponuje jejich čísly, je zcela vykonstruované. Zdejší soud má za to, že tím stěžovatel de facto tvrdí, že příslušníci Policie ČR dne 22. 8. 2009 zastavili řidiče předmětného vozidla, který překročil nejvyšší povolenou rychlost, o čemž není pochyb, neboť tuto skutečnost dokládá fotodokumentace založená ve spise, a že oznámení o přestupku pak měli vyplnit na základě své známosti o číslech dokladů stěžovatele jako provozovatele předmětného vozidla a podepsat velmi podobným podpisem, kterým stěžovatel následně podepsal listiny při řízení před správními orgány. Tvrzení stěžovatele by rovněž mohlo znamenat, že někdo jiný než stěžovatel byl v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě kontrolován, přičemž při kontrole Policií ČR by sdělil jméno stěžovatele a čísla předmětných dokladů, které by příslušníci zaznamenali, aniž by si vyžádali doklady totožnosti, a tato osoba by rovněž podpisem velmi podobným podpisu stěžovatele oznámení o přestupku podepsala. Takové závěry jsou naprosto nepřijatelné a ze strany stěžovatele ničím nepodložené. Stěžovatel navíc žádným způsobem neosvětlil, jak by se jeho vozidlo dostalo do držení jiné osoby, když je provozovatelem tohoto vozidla a jeho ztrátu nikde nehlásil ani nezaznamenal. Dokonce ani při výslechu nezmínil, že by vozidlo v inkriminované době neměl z jakéhokoli důvodu ve své dispozici. Pokud pak stěžovatel svým tvrzením zamýšlel uvést, že snad někdo jiný v danou dobu a na daném místě disponoval jeho doklady, žádným způsobem pak nevysvětlil, jak by se tyto doklady do držení cizí osoby dostaly, případně ani jakým způsobem se k jejich držení následně opět dostal. Z daného má Nejvyšší správní soud za to, že pokud by tedy vozidlo řídil někdo jiný než stěžovatel, musel o tom mít stěžovatel vědomost. Nic takového však při výpovědi před správními orgány ani před městským soudem neuvedl. Pouze bez dalšího zpochybňoval kontrolu jako takovou a skutečnost, že by byl přestupcem.

Na základě právě uvedeného má zdejší soud za prokázané, že to byl stěžovatel, kdo jako řidič kontrolovaný dne 22. 8. 2009 předložil policejní hlídce předmětné doklady totožnosti na jméno T. K. Rovněž má za prokázané, že tytéž doklady předložil stěžovatel při řízení před správními orgány. Tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem kontrolovaným a legitimovaným dne 22. 8. 2009, považuje Nejvyšší správní soud za nevěrohodné, a to především s ohledem na to, že stěžovatel žádným způsobem nevysvětlil, ani se nesnažil vysvětlit, ačkoli k tomu měl příležitost po dobu celého řízení před správními orgány, jakož i před městským soudem, že se měla cizí osoba legitimovat jeho doklady, kterými on sám následně prokazoval svou totožnost při správním řízení. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že již ze samotné této skutečnosti je zřejmé, že tvrzení stěžovatele nelze přisvědčit. Proto se také ztotožnil se závěry správních orgánů a městského soudu, že provedení stěžovatelem navržených důkazů bylo již nadbytečné.

K danému zdejší soud konstatuje, že podle § 52, věty druhé, s. ř. *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Z daného je patrno, že pokud má správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není jeho povinností navržený důkaz provést. Neznamená to však, že je zcela na libovůli

správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží. Správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Této své povinnosti správní orgány dostály, neboť dostatečně zdůvodnily, na základě čeho měly skutkový stav věci za prokázaný a z jakého důvodu považovaly provedení navržených důkazů za nadbytečné.

Totéž pak platí pro postup městského soudu, pro který platí možnost doplnit dokazování, nikoli však bez dalšího povinnost. V případě, že účastník řízení provedení důkazu navrhne, je na uvážení soudu, které z navržených důkazů provede (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Takové své rozhodnutí jsou však rovněž soudy povinny řádně odůvodnit (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního osudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS). Z daného je tedy patrno, že nenaznal-li městský soud za nezbytné provést důkaz znaleckým posudkem podpisu na oznámení o přestupku, který byl navržen v rámci správního řízení, nebyl jej povinen provést, měl-li za to, že má k dispozici dostatek podkladů pro rozhodnutí o věci. Co se týká návrhu stěžovatele na provedení výslechů výše uvedených svědků nstržm. Z. Šv. a MVDr. P. Š. v rámci žalobního řízení, které městský soud neprovedl, neboť stejně jako správní orgány k jejich provedení neshledal vzhledem k důkazům založeným ve spise důvod, nebylo povinností městského soudu je provést. Městský soud byl pouze zavázán dostát své povinnosti řádně odůvodnit, proč k provedení navržených důkazů nepřistoupil, což učinil. Pokud stěžovatel nepovažuje za relevantní odůvodnění pro neprovedení výslechu MVDr. P. Š. skutečnost, že přesně nespecifikoval, kdy měl mít s navrženým svědkem schůzku, zdejší soud předesílá, že z rozsudku městského soudu je patrno, že stěžejním důvodem jeho neprovedení byla jeho nadbytečnost vzhledem k důkazům založeným ve spise, přičemž navíc městský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že ani sám stěžovatel nebyl schopen specifikovat, kdy se měl s navrženým svědkem setkat, nemohl by takový důkaz přinést objasnění totožnosti řidiče.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů uzavírá, že se zcela ztotožnil se závěry městského soudu a na jeho postupu neshledal žádná pochybení. Kasační stížnost proto shledal nedůvodnou. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s., zamítl. O věci přitom rozhodl bez nařízení jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné

náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu